

کتابِ حَکِّی نَبِی

پیشگفتار

حَکِّی نَبِی دَ سَالِ دَوِّمِ حُکْمَرَانِی
داریوش پادشاه پیغامِ خُداوند ره اِعلان
مُونه و مُوگیه که خُشکسالی و
بے بَرکتی بخاطری آسته که خانِه خُدا
ناتکمیل باقی منده. اُو دَ وَسِیلَه کلامِ
خُداوند مردُم ره تشویقِ مُونه که آباد
کدونِ خانِه خُدا ره تکمیل کُنه و مُوگیه

که خُداوند قد ازوا آسته و اونا از هیچ
چیز ترس نَخوره. خُداوند وعده خُوره
یاداؤر شده دزوا مُوگیه که روح شی د
مینکل ازوا باقی مُومنه و او مِلت‌ها ره
تکان میدیه تا خزانه های خُوره د
اُونجی بیره. امچنان دزوا مُوگیه که
اونا ره بَرکت میدیه. د آخر خُداوند
مُوگیه که مَمَلکت‌ها ره سرنگون مُونه
و خِدمتگار خُو زِروباِبل ره رقمِ انگُشترِ
مُهردار جور مُوکنه.

طبقه-بندی موضوعها

حُكْم بَلَدِهِ تَكْمِيلِ كَدُونِ خَانِهِ خُدا

(۱:۱)

شِكْوِه-و-جَلالِ خَانِهِ خُداوند

(۱:۲)

وَعْدِهِ بَرَكْتِ (۱۰:۲)

وَعْدِهِ خُدا دَ زِرُوبابِلِ (۲۰:۲)

حُكْم بَلَدِهِ تَكْمِيلِ كَدُونِ خَانِهِ خُدا

دَ سَالِ دَوِّمِ حُكْمَرَانِي ① \

داریوش پادشاه، دَ روزِ اوّلِ ماهِ ششم
کلامِ خُداوند دَ وَسِیلَه حَگّی نَبی دَ
زُروباہلِ باچہ شِئَلتِیئیلِ والیِ یهُودا و دَ
یهُوشعَ باچہ یهُوصادقِ پیشوایِ بزرگ
رَسَنده شد کہ اینی رقم بود:

② خُداوندِ لشکرها اینی رقم
مُوگیه: ”ای قومِ مُوگیه، ’ وخت شی
هنوز نَمده کہ خانہ خُداوند دُوباره آباد
شُنه.“

③ اوخته کلامِ خُداوند دَ وَسِیلَه
حَگّی نَبی آمده گُفت: ④ ”آیا بلده

شُمُو وخت شی آسته که شُمُو د
خانه‌های مُزین-شده زندگی کنید و ای
خانه خراب باقی بمانه؟”

⑤ پس آلی خُداوندِ لشکرها اینی

رقم مُوگیه: ”د باره راه-و-رفتار خُو د

دل خُو فکر کنید. ⑥ شُمُو غدر کشت

کدید، ولے حاصلِ کم گرفتید؛ شُمُو

مُوخوَرید، ولے سیر نَمُوشید؛ شُمُو

وُچی مُونید، ولے طبع-خوش نَمُوشید؛

شُمُو کالا مُوپوشید، ولے گرم نَمُوشید

و شُمُو که مُزد میگیرید، مُزد خُو ره د

خلطه سُلَاح پورته مُوکَید.”

⑦ خُداوندِ لشکرها اینی رقم

مُوگیه: ”دَ باره راه-و-رفتار خُو دَ دِل

خُو فِکَر کنید. ⑧ دَ کوهستو بورید و

چیو اُورده خانه ره آباد کنید تا از

دیدون شی خوش شُنم و جلال مه دَ

اُونجی ظاهر شُنه. ”ای ره خُداوند

مُوگیه. ⑨ ”شُمو چیم دَ راهِ کَلو

بُودید، ولے اینه، گم حاصل کدید و

غَیتیکه خانه اُوردید ما اُو ره ام دَ باد

دُدم. چرا؟ بخاطری که خانه ازمه

خراب باقی منده و شُمو هر کُدم شُمو

دَ عَجَله خانه خُو مورید. ”ای ره

خُداوندِ لشکرها مُوگيه. ⑩ ”امزی
 خاطر آسمونا دَ بِلِه شُمُو شبنم خُوره
 بَند کده و زمی حاصلِ خُوره. ⑪ ما
 دَ بِلِه زمی و کوهستو خُشکسالی ره
 کُوی کدیم؛ دَ بِلِه غَلّه-و-دانه، شیره
 انگور، روغونِ زَبْتُون، چیزای که از
 زمی مُورویه و دَ بِلِه انسانا و حیوانا،
 آری، دَ بِلِه تمامِ حاصلِ زَحمتِ دِستای
 شُمُو. ”

⑫ اوخته زِروباپِل باچه شِئَلتِئیل،
 یهوشعُ باچه یهوصادق پیشوای بزرگ

و پگِ باقی‌منده‌های قوم از آوازِ
خُداوند، خُدای خُو و از توره‌های حَگّی
نَبی که خُداوند، خُدای ازوا او ره رِبی
کُدّ اطاعت کد و ترس-و-احترامِ
خُداوند دَ دِلِ مردُم جای گِرِفت.

⑬ دَ امزُو غیت حَگّی پیغمبرِ

خُداوند، اینی پیغامِ خُداوند ره بلده قوم
رَسنده گُفت: ”خُداوند مُوگیه، ’ما قد

شُمُو اَسْتُم.‘ ” ⑭ و خُداوند روحِ

زِروباپل باچه شِئَلتِیئیل والی یهُودا،

روحِ یهوشع باچه یهوصادق پیشوای

بُزرگ و روحِ پگِ باقی‌منده‌های قوم ره

دَ حَرَكْتِ أَوْرِدِ وَاوْنَا أَمَدَه دَ بِلَه خَانِه

خُداوندِ لشکرها، خُدايِ خُو کار ره

دُوباره شروع کد. ^(۱۵) ای واقعه دَ سالِ

دوّمِ حُکمرانی داریوش پادشاه، دَ روزِ

بیست و چارمِ ماهِ ششمِ رُخ دَد.

شِکوه-و-جلالِ خُداوند

۲ ^(۱) دَ روزِ بیست و یکمِ ماهِ

هفتم، کلامِ خُداوند دَ وسیله حَکّی نَبی

أَمَدَه کُفت: ^(۲) ”قد زِروباِبلِ باچه

شِئَلتِعیلِ والیِ یهُودا، یهُوشَع باچه

یهو صادق پیشوای بزرگ و باقی منده
 قوم گپ زده بگی، ^(۳) د مینکل
 شمو کی باقی منده که ای خانه ره د
 جلال سابق شی دیده بشه؟ آلی دز
 شمو چی رقم معلوم موشه؟ آیا ای د
 نظر شمو ناچیز معلوم نموشه؟ ^(۴)
 مگم آلی خداوند موگیه، 'قوی-دل
 بش، ای زروباہل! 'خداوند موگیه،
 'قوی-دل بش، ای یهوشع باچه
 یهو صادق پیشوای بزرگ! قوی-دل
 بشید، ای تمام مردم سرزمی! کار
 کنید، چون ما قد شمو آستم. 'ای ره

خُداوندِ لشکرها مُوگیه. ⑤ 'مُطابقِ

وَعِدِه که دَ غَيْتِ بُرُ شُدونِ شُمُو از

مِصرِ قَدِ شُمُو کُدُم، رُوحِ مِه دَ مینکل

شُمُو باقیِ مُومَنه. پس ترسِ نَخورید.

⑥ چُونِ خُداوندِ لشکرها اینیِ رَقَمِ

مُوگیه، 'یگِ دَفِعِه دِیگِه بعد از وختِ

کَم، ما آسَمونا و زَمی و دریا و خُشکی

رِه تکانِ مِیدِیُم. ⑦ ما تمامِ مِلَّتِها رِه

تکانِ مِیدِیُم تا خزانِه‌هایِ تمامِ مِلَّتِها دَ

اینجیِ بیه و ما ایِ خانِه رِه قَدِ شِکوه-

و-جلالِ پُرِ مُونُم. 'ایِ رِه خُداوندِ

لشکرها مُوگیه. ⑧ نُقره از مه آسته

و طِلا دَز مه تعلق دَره. ' ای ره خُداوند

لشکرها مُوگیه. ⑨ 'شکوه-و-جلال

امزی خانه از سابق شی کده بزرگتر

مُوشه و د امزی جای ما صلح-و-

آرامش ره برقرار مُونم. ' ای ره خُداوند

لشکرها مُوگیه. ”

وَعْدِه بَرکَت

⑩ دَ سالِ دوّمِ حُکمرانی داریوش،

دَ روزِ بیست و چارمِ ماهِ نهمِ کلامِ

خُداوند دَ حَگِی نَبی نازلِ شُد که بُگِیَه:

①① ”خُداوندِ لَشکَرها اینی رقم

مُوگِیَه، ’ از پیشوایو سَوال کده پُرسان

کُو که شریعت دَزی باره چی حُکم

مُونه: ①② اگه یگ نفر گوشتِ مُقَدَّس

ره دَ دامونِ کالای خُو بُبره و دامون

شی دَ نان یا قَتِیغ یا شراب یا روغو یا

هر رقمِ خوراکِ دِیگه دُکه بُخوره، آیا

اَو مُقَدَّس مُوشه؟ ”پیشوایو دَ جواب

شی گُفت: ”نَه.“

①③ اوخته حَگِی پُرسان کده گُفت:

”اگه یگ نفر بخاطرِ دِست زِدو دَ مُرده
نَجِس شُنه و دَ یکی امزی خوراکها
دِست بزنه، آیا او نَجِس
مُوشه؟“ پیشوایو دَ جواب شی گُفت:
” آره، نَجِس مُوشه.“

①۴ پس حَگی گُفت: ”خُداوند

مُوگیه، ’امی قوم و امی مِلّت دَ پیش

ازمه امُو رقم آسته و تمامِ کارای

دِستای ازوا ام امُو رقم؛ و هر چیزی که

اونا دَ اُونجی تقدیم مُونه نَجِس آسته.

①۵ آلی فکر خُوره بگیری که ازی

روز او سُو چی کارا مُوشه! شُمو

مِیْدَنِیْدِ زَمَانِیْ کِه هِنُوْزِ یِگِ سَنَگِ دَ
 بِلِه دِیْگِه سَنَگِ دَ خَانِه خُداوَنَدِ اِیْشْتِه
 نَشُدُد، ①۶ دَ اَمْرُو رُوْزَا وَخْتِیْ یِگِ نَفْرِ
 دَ بِلِه یِگِ کُوْڈِ غَلَّه دَ طَمَاعِ بِیْسْتِ
 بُوْجِیْ مِیْمَد، دَ اُوْنَجِیْ فِقْطِ دَه بُوْجِیْ
 بُوْدِ وَ غِیْتِیْکِه یِگِ نَفْرِ دَ پِیْشِ چِرْخُشْتِ
 اَنگُوْرِ مِیْمَد کِه پَنجَاهِ سَطْلِ اَزِ شِیْ بُرِ
 کُنِه، دَ اُوْنَجِیْ فِقْطِ بِیْسْتِ سَطْلِ بُوْدِ.
 ①۷ مَا تَمَامِ حَاصِلَاتِ زَحْمَتِ دِسْتَایِ
 شُمُوْرِه قَدِ بَادِ مُضِرِّ، آفَتِ وَ زَالِه زَدْمِ؛
 وَ لِه شُمُوْ پَسِ سُوْنِ اَزْمِه نَمَدِیْدِ.

ای ره خداوند مَوگِیَه.

۱۸) آلی فکر خُو ره بگیری که

ازی روز او سو چی کارا موشه! روز

بیست و چارم ماه نهم ره، یعنی روزی

ره که تادو خانه خداوند تکمیل شد د

فکر خُو بگیری. ۱۹) آیا تخم بلده

کشت کدو د دی خانه باقی منده و تاک

انگور، درخت انجیر، درخت انار و

درخت زیتون میوه میدیه؟ نه، لیکن

ازی روز او سو ما شمو ره برکت

میدیم. ”

وَعْدِهِ خُدا د زِروباپل

٢٠) کلامِ خُداوند دَ روزِ بیست و

چارمِ ماه، دَفِعِه دَوّم دَ حَگّی نازلِ شُدِه

گُفت: ٢١) ”قد زِروباہلِ والیِ یهُودا

گپِ زَدِه بُگی که ما آسْمونا و زمی ره

تکانِ مِیدیم. ٢٢) ما تَخْتِ مَمَلکَتِها

ره سَرِنِگونِ مُونم و قُوتِ مَمَلکَتِهایِ

مِلتِها ره تَباهِ مُوکنم و گاڈیِهایِ

جَنگی و سوارایِ ازوا ره دَ زمی مِیزنم

و اَسپِها و سوارایِ ازوا دَ وِسیلِه

شَمشیرِ یگدِیگِه خُو نَقشِ زمی مُوشه.

٢٣) خُداوندِ لَشکرها مُوگیه، دَ امزُو

روز، اِی خِدْمتگارِ مه زِروباہلِ باچِه

شِئَلْتِيْعِيْل، مَا تُوْرَه مُقَرَّر مُوْنُمُ

و خُداوند مُوْگِيَه، 'مَا تُوْرَه رِقْمِ
انْگُشْتَرِ مُهْرْدَارِ جُورِ مُوْنُمُ، چُونِ مَا تُوْ
رَه اِنْتِيْخَابِ كَدِيْمِ.'

اِي رَه خُداوندِ لَشْكْرَهَا مُوْگِيَه.